

Ἁγιοκυπριαντικῆς
Μοναστικῆς Ἀδελφότητος

ΛΟΓΟΙ ΠΕΡΙ ΥΠΑΚΟΗΣ

Δ'

- α. Ἡ ἀξία τῆς Ὑπακοῆς
- β. Τὸ ἥρωϊκὸ καὶ μαρτυρικὸ
στοιχεῖο τῆς Ὑπακοῆς

Φυλὴ Ἀττικῆς
1997

ΛΟΓΟΙ
ΠΕΡΙ ΥΠΑΚΟΗΣ
Δ'

Προοίμιον

ΑΠΟ τοῦ 1976 ἡ Ἐδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς ἔχει καθιερώσει μία μικρὴ καὶ σεμνὴ Ἐκδήλωσι, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τοῦ πνευματικοῦ αὐτῆς Πατρὸς καὶ Καθηγουμένου.

Ἡ Πανήγυρις τῆς Μονῆς τελεῖται τὴν 2α Ὀκτωβρίου καί, λόγῳ τοῦ πλήθους τῶν προσκυνητῶν καὶ τῆς κοπώσεως τῶν Ἐδελφῶν, ἡ Ἐκδήλωσις διοργανώνεται σὲ μία ἀπὸ τὶς ἀμέσως ἐπόμενες ἡμέρες.

Στὴν Ἐκδήλωσι αὐτῇ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἡ Χορωδία τῆς Μονῆς ψάλλει βυζαντινὰ μέλη, ἕνας Ἐδελφὸς ἐκφωνεῖ μία ὁμιλία μὲ κεντρικὸ θέμα πάντοτε τὴν ὑπακοή καὶ ἐκφράζει πρὸς τὸν ἑορτάζοντα Πνευματικὸ Πατέρα τὶς εὐχὲς τῆς Ἐδελφότητος, τέλος δὲ εὐλογοῦνται γλυκύσματα καὶ μοιράζονται στὰ παρευρισκόμενα μέλη τῆς εὐρυτέρας Ἁγιοκυπριαντικῆς οἰκογενείας.

Ἡ πνευματικὴ ὠφέλεια τῶν παρισταμένων εἶναι ἀναμφισβήτητος, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκδήλωσις συμβάλλει, μὲ τὴν βοήθεια τῶν Ἁγίων Προστατῶν μας, στὴν σύσφιγξι τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης.

Ἐπειδὴ εἰδικὰ οἱ ἐκφωνούμενες ὁμιλίαι στὶς Ἐκδηλώσεις αὐτὲς εἶναι ἀρκετὰ οἰκοδομητικὲς, ἰδίως μάλιστα γιὰ τοὺς Μοναχοὺς, ἐπιλέξαμε τὶς πῦθ χαρακτηριστικὲς προκειμένου νὰ τὶς δημοσιεύσουμε τμηματικά, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ἐνίσχυσιν τῶν καλοπροαιρέτων ψυχῶν στὸ ἄθλημα τῆς εὐλογημένης ὑπακοῆς.

Στὸ τέταρο αὐτὸ τεῦχος δημοσιεύονται δύο ἀκόμη ὁμιλίαι, τῶν ἐτῶν 1980 καὶ 1989.

Μὲ τὴν εὐλογία
τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
καὶ Καθηγουμένου μας κ. Κυπριανοῦ

Εἰς δόξαν Θεοῦ
καὶ ὠφέλειαν τῶν φιλοῦπνκῶν ψυχῶν

«Ἐν ὅλῃ δυνάμει σου τίμα τὸν Πατέρα σου,
καὶ μὴ ἀκύρους ποιήσης θεσμούς
τοῦ ἐν Κυρίῳ γεννήσαντος σε...»
(Ὁσίου Ἐφραίμ Σύρου)

7. Ἡ πνευματικὴ ἀσφάλεια τοῦ Μοναχοῦ: ἡ βαθειὰ ἐνότης μὲ τὸν Γέροντα

Πολυσέβαστε Πνευματικὴ μας Πατέρα·

ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΑΙ τὶς ἅγιες εὐχές Σας, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ νὰ εἰπῶ ὅ,τι ἀρμόζει στὴν περίστασι, μεταβιβάζοντας τὰ αἰσθήματα καὶ τὶς ἐόρτιες εὐχές τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητός μας.

Ἄς κλείσουν γιὰ λίγο τὰ μάτια καὶ τὰ αὐτιά τῶν κακοπροαιρέτων ἐκείνων ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι σκανδαλίζονται, ὅταν βλέπουν καὶ ἀκοῦν τὰ πνευματικὰ τέκνα, τοὺς κατὰ Χριστὸν ὑποτακτικούς, νὰ εὐφημίζουν τὸν πνευματικό τους Πατέρα, τὸν Γέροντά τους.

Στὴν πραγματικότητα δὲν σκανδαλίζονται αὐτοί, ἀλλὰ ὁ μισόκαλος δαίμονας, ὁ ὁποῖος πάντοτε διαβάλλει καὶ κατηγορεῖ τὸν Γέροντα σ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀπλότητα, ταπεινοφροσύνη καὶ βαθειὰ ἀφοσίωσι ὑποτάσσονται στὸ θεῖο θέλημα διὰ μέσου τοῦ Γέροντος.

Ἐμεῖς ὁμως, ἔχοντας ὑπ' ὄψι μας τὴν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων μας, δὲν θὰ πάψουμε, μὲ τὴν χάρι τοῦ Σωτῆρος μας, νὰ ἐνθυμούμεθα καὶ νὰ ἐφαρμόζουμε πάντοτε τὰ θεόπνευστα παραγγέλματά τους.

Ἄς ὑπενθυμίσω λοιπὸν καὶ πάλι τὴν γνωστὴ προτροπὴ τοῦ κατανυκτικοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ:

«Ἐν ὅλῃ δυνάμει σου τίμα τὸν Πατέρα σου, καὶ μὴ ἀκύρους ποιήσης θεσμοὺς τοῦ ἐν Κυρίῳ γεννήσαντός σε· ἐν τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πονηροὶ δαίμονες οὐδέποτε ἰσχύουσι κατὰ σοῦ· γέγραπται ὅτι τῶν Πατέρα εὐφρανθήσεται ἐπὶ τέκνοις, καὶ ἐν ἡμέρᾳ προσευχῆς αὐτοῦ εἰσακουσθήσεται ὁ δοξάζων Πατέρα μακροημερεύσει, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τελευτῆς αὐτοῦ εὐρήσει χάριν. Ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ τίμα τὸν Πατέρα σου, ἵνα ἐπέλθῃ σοι εὐλογία παρ' αὐτοῦ· μὴ δοξάζου ἐν ἀτιμίᾳ Πατρός σου· οὐ γὰρ ἔστι σοι δόξα Πατρὸς ἀτιμία· ἢ γὰρ δόξα ἀνθρώπου ἐκ τιμῆς Πατρὸς αὐτοῦ»¹.

Με τὴν εὐκαιρία λοιπὸν τῆς ὀνομαστικῆς Σας ἑορτῆς, ὀφείλουμε νὰ Σᾶς προσφέρουμε δῶρα, ποὺ θὰ εἶναι ἀπ' τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα Σεῖς συνεχῶς μᾶς κάνετε.

Ὅτι ἔχει ἓνας Μοναχός, τὸ ἔχει ἀπὸ τὸν Γέροντά του· συνεπῶς ὅτι δίνει δὲν εἶναι ἰδικό του.

Ἐπίκαιρος ὁ Παύλειος λόγος:

«Τὶ δὲ ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες; εἰ δὲ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβών;»².

Ἐδῶ ἐφαρμόζεται πλήρως τὸ λειτουργικό: «Τὰ Σὰ ἐκ τῶν Σῶν».

Σεβασμιώτατε Πατέρα μας·

Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐμάθατε μόλις ἐνδυθήκαμε τὸν εὐλογημένο τῆς χαρμολύπης χιτῶνα τοῦ Μοναχοῦ, ἀλλὰ καὶ συνεχῶς μᾶς διδάσκεται, εἶναι ἡ ἐξῆς μεγάλη ἀλήθεια:

Γιὰ νὰ ἔχῃ ἀσφάλεια πνευματικὴ ὁ Μοναχὸς καὶ νὰ

1. *Εὐεργετινός*, τ. Α', Ὑπόθεσις ΛΘ' (§ ΣΤ).

2. Α' Κορινθ. δ' 7.

κτίση στέρεα τὸν οἶκο τῶν ἀρετῶν, ὥστε νὰ γίνῃ ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πρέπει νὰ ἔχῃ ἐνότητα πνευματικὴ ἀδιάρρηκτα μετὰ τὸν Πνευματικὸ τοῦ Πατέρα καὶ Ἠγούμενο.

Ἐφ' ὅσον ὑψίσταται ψυχικὴ ἔνωσις καὶ ταυτισμὸς θελήσεων καὶ ἀμοιβαία πνευματικὴ ἀγάπη, ὁ ὑποτακτικὸς ὁμοιάζει μετὰ ἓνα δένδρο πολὺκαρπο, μετὰ μία ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά, μὲ ἓνα στάχυ γερμένο ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ καρποῦ, μετὰ ἓναν ἀετὸ ὑψηλὴν ποὺ σχίζει τὸν πνευματικὸ οὐρανὸ, ἀνερχόμενος εἰς τὴν ὕψη τῆς θεώσεως.

Ἄς μοῦ ἐπιτρέψετε λοιπὸν νὰ ἀναφέρω ὀλίγα Πατερικὰ ἐπάνω εἰς τὸ θέμα αὐτό, ἀπ' ἐνός ὡς δῶρο πρὸς τὴν ἀγιωσύνη Σας, ἀπ' ἐτέρου ὡς μία ὑπενθύμισι εἰς ἡμᾶς τοὺς ὑποτακτικοὺς τοῦ βασικοῦ μας καθήκοντος: **τοῦ βαθυτάτου σεβασμοῦ πρὸς τὸν Γέροντά μας.**

Ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς παρευρισκομένους λαϊκοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς, οἱ ὅποιοι ἴσως εἶναι διστακτικοὶ ἐναντι τῶν ἐκδηλώσεων εὐλαβείας τοῦ ὑποτακτικοῦ πρὸς τὸν Πνευματικὸ Πατέρα.

* * *

Ἡ Α ὙΠΕΝΘΥΜΙΣΩ ἓνα Πατερικὸ ποὺ ἴσως φανῆ ὑπερβολικὸ, ἀλλ' ὅμως εἶναι ἀληθέστατο, ἀναφέρεται εἰς τὸ «Γεροντικόν»:

«Ἐλεγαν οἱ Γέροντες, ὅτι ἐὰν κανεὶς ἔχῃ πίστι εἰς κάποιον καὶ ὑποταχθῆ εἰς αὐτόν, οὐδεμίαν ἔχει προσέχειν ἐντολαῖς Θεοῦ», ἀλλὰ νὰ ὑποτάσῃ τὰ θελήματα τοῦ εἰς τὸν Πατέρα τοῦ καὶ δὲν ἔχει ἁμαρτία ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, διότι δὲν ζητεῖ ἄλλο ὅσον ἀπ' τοὺς ἀρχαρίους, ὅσον τὸν βασανισμὸν διὰ τῆς ὑπακοῆς».³

3. *Εὐεργετινός*, τ. Α', Ὑπόθεσις ΛΓ' (§ Δ7).

Βεβαίως, μία τέτοια ύπακοή, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Μοναχὸς «οὐ χρεῖαν ἔχει προσέχειν ἐντολαῖς Θεοῦ, ἀλλὰ τῷ Πατρὶ αὐτοῦ συγχωρεῖν (ὑποτάσσειν) τὰ θελήματα αὐτοῦ», προϋποθέτει μίαν ἀκράδαντη πίστι καὶ πεποίθησι,

- **ὅτι** διὰ μέσου τοῦ Γέροντος φανερώνει ὁ Θεὸς τὸ θέλημά Του τὸ ἅγιο·
- **ὅτι** ὁ Γέροντας εἶναι τὸ ὄργανο τῆς σωτηρίας τοῦ Μοναχοῦ·
- **ὅτι** ὁ Θεὸς ὁμιλεῖ διὰ τοῦ Πνευματικοῦ Πατέρα.

Ὁ Μοναχὸς δὲν ὑποτάσσεται ἀλόγως σ' ἕναν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ζῆ τὸ μυστήριον τῆς ύπακοῆς, τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖο ἀπαιτεῖ ἀπὸ αὐτὸν μία βαθειὰ καὶ οὐσιαστικὴ ἀπάρνησι κάθε ἐσωτερικοῦ θελήματος, προσπαθείας καὶ προσκολλήσεως στὸ ἁμαρτωλὸ «ἐγώ», καὶ μία ὀλοκληρωτικὴ ἀφοσίωσι στὸν Οὐράνιο Πατέρα.

Ἀφήνοντας ὁ ὑποτακτικὸς ἐνσυνείδητα τὴν ὑπαρξί του στὸ θεῖο θέλημα καὶ ἔχοντας κόψει κάθε δεσμὸ καὶ πίστι μετὸν ἄρρωστο παλαιὸ ἄνθρωπο, ἴσταται ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως τῆς Δόξης καὶ κράζει:

«Λάλει, Κύριε, καὶ ὁ δούλος Σου ἀκούει διὰ τοῦ Γέροντος, ποῖον τὸ θέλημά Σου τὸ ἅγιον».

Ὁ Μοναχὸς ποθεῖ κάθε στιγμή τὴν ἐπίγνωσι τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀπεκδυθῆ τὸ ἰδικὸ του θέλημα, νὰ ζήσει τὴν αὐταπάρνησι, νὰ ἐρωτᾷ μετὰ πίστη τὸ Γέροντα καὶ νὰ «ἀρπάξῃ» κυριολεκτικὰ τὸν πρῶτο λόγο του.

Ὁ βιογράφος τοῦ Ἀθωνίτου Γέροντος Σιλουανοῦ γράφει τὰ ἑξῆς πολὺ σπουδαῖα γιὰ τὸν ἅγιο ἐκεῖνον ἄνθρωπο:

«Ἐξαιρετικὴν ὁμως προσοχὴν ἔδιδεν (ὁ Γ. Σιλουανὸς) εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ὑπακοὴν εἰς τὸν

ἠγούμενον καὶ πνευματικόν, θεωρῶν αὐτὴν Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δῶρημα τῆς Χάριτος. Ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν πνευματικόν, προσπύχεται νὰ τὸν ἐλεήσει ὁ Κύριος διὰ τοῦ λειτουργοῦ του καὶ νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὸ θέλημα του καὶ τὴν πρὸς σωτηρίαν ὁδόν. Γνωρίζων δέ, ὅτι ἡ πρώτη σκέψις, ἡ ὁποία γεννᾶται εἰς τὴν ψυχὴν μετὰ τὴν προσευχὴν, εἶναι ἄνωθεν πληροφορία, ἐδράττετο τοῦ πρώτου λόγου τοῦ πνευματικοῦ, τῆς πρώτης του νύξεως, μὴ ζητῶν περαιτέρω συνομιλίαν. Εἰς τοῦτο ἔγκειται ἡ σοφία καὶ τὸ μυστήριον τῆς ἀληθοῦς ὑπακοῆς, τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι ἡ γνῶσις καὶ ἡ ἐκπλήρωσις οὐχὶ ἀνθρωπίνου, ἀλλὰ θείου θελήματος. Τοιαύτη πνευματικὴ ὑπακοή, ἄνευ ἀντιρρήσεων καὶ ἐναντιώσεων (ὄχι μόνον ἐκφραζομένων, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐσωτερικῶν καὶ ἀνεκδηλώτων), εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὴν πρόσληψιν καὶ ἀφομοίωσιν τῆς ζωῆς παραδόσεως».⁴

Ῥοφείλει λοιπὸν ὁ Μοναχός, ὅπως λέγει ὁ Ἀββᾶς Ἰσίδωρος, ὡς Πατέρα νὰ ἀγαπᾷ τὸν πνευματικὸν του διδάσκαλο, καὶ ὡς ἄρχοντα νὰ φοβῆται αὐτόν· ὄχι ὅμως ἔνεκα τῆς ἀγάπης νὰ ἀφήνῃ τὸν φόβο, οὔτε ἔνεκα τοῦ φόβου νὰ ἀμαυρώνεται ἡ ἀγάπη.⁵

Μία σύγχρονή μας Μοναχὴ ἐδιηγεῖτο τὸ ἑξῆς κατανυκτικόν:

«Νεαρὸς Μοναχός, ἀρχάριος, μὲ συνεκίνησε καὶ μὲ συνέτριψε ὅταν, τὴν ὥρα κατὰ τὴν ὁποία ἤμουν μετὰ τοῦ Γέροντός του καὶ συνωμιλούσαμε, τὸν

4. Ἀρχιμ. Σωφρονίου, Ὁ Γέρον Σιλουανὸς τοῦ Ἄθω, σ. 84, «Ὁρθοδ. Κυψέλη», Θεσσαλονίκη.

5. *Εὐεργετινός*, τ. Α', Ὑπόθεσις ΛΔ (§ Δ1).

εἶδα πὸν πέρασε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ κελλιῦ τοῦ Γέροντος, ἔρριξε μιὰ ματιὰ, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ προσπέρασε.

Μοῦ λέγει μὲ κάποια κρυφὴ χαρὰ ὁ πνευματικός του: "Αὐτὸ τοῦ ἀρκεῖ γιὰ σήμερα. Ἐπειδὴ ἤρουν πολὺ κουρασμένοις δὲν θέλησε νὰ μὲ ἀπασχολήσῃ. "Ὁμως μὲ μιὰ ματιὰ συνεννοηθήκαμε..."».⁶

Ἡ εὐλάβεια, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὸν Πνευματικὸν Πατέρα βιώθηκε βαθειὰ καὶ ὑμνήθηκε πολὺ ἀπὸ τοὺς ἀγίους καὶ θεοφόρους Πατέρας μας.

Γράφοντας πρὸς τὸν ὑποτακτικὸ ὁ Ἅγιος Μελέτιος ὁ Ὁμολογητής, τὸν προτρέπει μὲ ἀπλοῦς καὶ ὠραίους στίχους:

*«Αἰεὶ λέγε πρὸς αὐτὸν τὸν ὄντως σου Πατέρα,
ὡς ἀληθῶς ἀπὸ ψυχῆς, ἀπὸ καρδίας μέσης·
Κἂν ἀποκτεῖναι βουλῆθῃς,
κἂν δοῦναι με θελήσῃς
θῆρσιν ἀγρίοις πρὸς βορράν,
κἂν ἐν γεέννῃ πέμψῃς
γενναίως φέρω σὺν Θεῷ τὰ παρὰ σοῦ μοι πάντα·
οὐδοπῶσοῦν ἀφίσταμαι, σοῦ τοῦ καλοῦ ποιμένος,
παράπαν οὐ χωρίζομαι καὶ ζῶν καὶ μετὰ τέλος·
ἔπ' ὄρων φέρω τὸν σταυρὸν εἰς χεῖρας ἔχων
αἷμα,
καὶ σοὶ τὰ πάντα τίθημι, ψυχὴν ὁμοῦ καὶ σῶμα,
οὐκ ἔχων ὄλως ἴδιον, φέρων οὐδὲν οἰκειόν...».⁷*

* * *

6. Σωτ.Νούση, *Ὁ Γέρον Ἱερώνυμος τῆς Αἰγίνης...*, σ. 108, Ἀθῆναι 1978.
7. *Ἀλφαβηταλφάβητος*, σελ. 88 - 89, Βαθμὶς ισ΄ (Καὶ τὶς ὁ πόθος τοῦ Πατρός), Ἀρχὴ τοῦ Γ' στοιχείου, ἔκδοσις Γερ. Σπυρίδωνος Λαυριώτου Ἰατροῦ, 1928.

ΟΠΩΣ καὶ ἄλλοτε ἀνεφέρθη, ὁ σεβασμὸς αὐτὸς τοῦ ὑποτακτικοῦ πρὸς τὸν Γέροντα ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα ὄχι μόνον τὴν σωτηρίαν τοῦ ὑποτακτικοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ Γέροντος.

Δὲν θὰ χρονοτριβήσω, παραθέτοντας τὴν σχετικὴ Πατερικὴ διδασκαλία, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ μὴν ἀναφέρω ἓνα πρόσθετο χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ποῦ μᾶς διασώζει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος.

Ὁ Λιβερτίνος ἦταν ἓνας καλὸς καὶ ἅγιος ὑποτακτικός.

Μία φορά, μετὰ τὴν συνέργεια τοῦ δαίμονα, ὁ Ἡγούμενος ἐθύμωσε πάρα πολὺ ἄσχημα ἐναντίον τοῦ θεοφιλοῦς Λιβερτίνου, ὥστε νὰ τὸν κτυπήσῃ ὄχι μόνον μετὰ τὰ χέρια του, ἀλλὰ - ἐπειδὴ δὲν βρῆκε ξύλο γιὰ νὰ τὸν μαστιγώσῃ - καὶ μετὰ ἓνα σκαμνί· τὸν ἐκτύπησε πολὺ στὸ κεφάλι καὶ στὸ πρόσωπο καὶ τὸν ἔκανε ὄλον μαῦρο καὶ πρησμένο.

Σφοδρὰ λοιπὸν μαστιγωθείς ὁ μακάριος Λιβερτίνος, ἔφυγε καὶ πῆγε καὶ ξάπλωσε γιὰ νὰ ἴσυχάσῃ.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, εἶχε ὀρισθῆναι νὰ γίνῃ κάποια ἐργασία τῆς Μονῆς, γι' αὐτὸ μετὰ τὴν πρωϊνὴν προσευχή, πῆγε ὁ εὐλογημένος Λιβερτίνος στὸν Ἡγούμενο καὶ μετὰ πολλὴν ταπεινοφροσύνη ζήτησε εὐχή.

Γνωρίζοντας ὁ Ἡγούμενος, ὅτι ὅλοι τιμοῦσαν καὶ ἀγαποῦσαν τὸν Λιβερτίνο γιὰ τὴν μεγάλῃ του ἀρετή, νόμισε ὅτι γιὰ τὴν προσβολὴν ποῦ τοῦ προξένισε, θέλει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Μονή, γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἐρώτησε, ποῦ θέλει νὰ πάν.

Αὐτὸς ἀπάντησε: «εἶναι ἓνα ὠρισμένο πρᾶγμα τῆς Μονῆς, Πάτερ, τὸ ὁποῖο δὲν μπορῶ νὰ ἀφήσω, διότι χθὲς ὠρισα νὰ εἶμαι σήμερα ἐκεῖ».

Τότε ὁ Προεστὼς κατάλαβε τὴν σκληρότητά του, καθὼς

καὶ τὴν ταπεινοφροσύνη καὶ πραότητα τοῦ εὐλογημένου Λιβερτίνου καὶ ἀφοῦ στέναξε βαθειά, ἔπεσε κάτω καὶ κρατώντας τὰ πόδια τοῦ ὑποτακτικοῦ του, ὡμολόγησε ὅτι ἁμάρτησε μὲ τὸ νὰ προξενήσῃ σὲ ἕναν τόσο σπουδαῖο ἄνδρα ἕνα τόσο σκληρὸ βασανιστήριον.

Ὁ Λιβερτίνος ὁμως ἔπεσε στὴν γῆ καὶ κυλιόμενος στὰ πόδια τοῦ Ἡγουμένου, ἔλεγε ὅτι αὐτὸς ἔφταιγε καὶ κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτό του καὶ παραδεχόταν, ὅτι δίκαια ἔπαθε γιὰ τὶς ἁμαρτίες του.

Ὁ Πατέρας λοιπὸν ξαναγύρισε σὲ πολὺ μεγάλην πραότητα ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτό.

Ἔτσι ἔγινε στὸν Διδάσκαλο ὁδηγὸς γιὰ τὴν ἀρετὴ ἢ ταπεινώσεις τοῦ μαθητοῦ.

Ἀφοῦ πῆρε τέλος τὴν εὐλογία καὶ τὴν ἄδεια ὁ μακάριος Λιβερτίνος, πῆγε στὴν ὠρισμένη ὑπηρεσία.

Καὶ ὅταν πολλοὶ ἀπ' τοὺς γνωστούς του ἄνδρες εὐγενεῖς καὶ τίμιοι τὸν ἔβλεπαν νὰ βρίσκεται στὴν κατάστασι αὐτὴ μὲ μαῦρο καὶ πρησμένο τὸ πρόσωπο καὶ τὸν ἐρωτοῦσαν, ἀπὸ ποῦ τοῦ συνέβη τέτοιο πρᾶγμα, αὐτὸς ἀποκρινόταν: «Χθὲς τὸ βραδάκι, ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν μου, σκόνταψα στὸ σκαμνὶ κι ἔπαθα τοῦτο».

Ἔτσι ὁ δίκαιος οὔτε τὸν θυμὸ τοῦ Πατέρα δημοσίευσε, οὔτε στὸ ἁμάρτημα τοῦ ψεύδους ἔπεσε.⁸

* * *

ΜΟΥ εἶναι ὁμως ἀδύνατο νὰ μὴ Σᾶς μεταφέρω ἕνα τεράστιο θαυματούργημα ποὺ ἔγινε διὰ μέσου αὐτοῦ τοῦ

8. Βλ. *Εὐαγγελινός*, τ. Α', 'Υπόθεσις ΛΓ' (§ Α).

μακαρίου Λιβερτίνου, γιὰ τὴν θερμὴ εὐλάβεια ποὺ εἶχε στὸν πνευματικὸ του Πατέρα.

Πρὶν ἀπὸ τὸν θυμῶδη Ἠγούμενο ποὺ ἀναφέραμε, ὁ Λιβερτίνος εἶχε ἓναν ἀγιώτατο Γέροντα, τὸν Ὁνωρᾶτο.

Εἶχε δὲ τόσο πόθο στὸν Ὁνωρᾶτο ὁ Λιβερτίνος, ὥστε ὅπου πῆγαινε συνήθιζε νὰ κρατᾶν στὸν κόρφο του τὸ ὑπόδημα τοῦ Γέροντός του.

Κάποτε, ὅταν ἠγουμένευε ὁ διάδοχος τοῦ Ὁνωρᾶτου, ὁ Λιβερτίνος, ἐνῶ πῆγαινε στὴν Ραβέννα γιὰ διακόνημα, συνέβη το ἔξις.

Μία γυναίκα κρατοῦσε τὸ σῶμα τοῦ γιουῦ της ποὺ εἶχε μόλις ἀποθάνει.

Αὐτὴ λοιπόν, ὅταν εἶδε τὸν Λιβερτίνο, πίστευσε ὅτι ἦταν δοῦλος τοῦ Θεοῦ.

Τότε, φλεγομένη ἀπὸ τὸν πόθο τοῦ νεκροῦ γιουῦ της, ἐκράτησε τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου ποὺ ἵππευε ὁ μακάριος ὑποτακτικὸς καὶ βεβαίωνε μετὰ ὄρκο, ὅτι μετὰ κανένα τρόπο δὲν θὰ τὸν ἄφηνε νὰ προχωρήσῃ, ἐὰν πρῶτα δὲν ἀνάσταине τὸν ποθητὸ γιό της.

Ἐκεῖνος ὁ εὐλογημένος τρόμαξε στὸ ἄκουσμα ἐνὸς τέτοιου αἰτήματος καὶ ἤθελε νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν γυναίκα, γιὰ τὴν ὑπερβολὴ τῆς μετριοφροσύνης του.

Βλέποντας ὁμως τὸ ἀνυποχώρητο τῆς πονεμένης μητέρας, νικῆθηκε ἀπὸ τὴν συμπόνοια: κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογο, γονάτισε καὶ ὕψωσε τὰ χέρια στὸν οὐρανό.

Ἐπειτα ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του τὸ ὑπόδημα τοῦ Γέροντός του καὶ τὸ ἔβαλε ἐπάνω στὸ στήθος τοῦ πεθαμένου παιδιοῦ.

Καθώς προσευχόταν, ξαναγύρισε ἡ ψυχὴ στὸ σῶμα καὶ ἀμέσως ἀναστήθηκε!

Ἄφου ἔλαβε ἀπὸ τὸ χέρι τὸ παιδί, τὸ ἀπέδωσε στὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ἔκλαιγε ἀπὸ τὴν συγκίνησι καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη.

Μετὰ συνέχισε τὸν δρόμο γιὰ τὴν διακονία του, φέροντας μὲ εὐλάβεια τὸ ὑπόδημα τοῦ Γέροντός του στὸν κόρφο του.⁹

* * *

ΜΕΤΑ ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνωτέρω, νομίζω ὅτι θὰ κατανοῖται πλήρως ἀπὸ τὸν κάθε καλοπροαίρετο, γιὰτὶ ἕνα ἀπὸ τὰ ἔμμονα αἰτήματα τοῦ Μοναχοῦ στὶς προσευχές του εἶναι νὰ τοῦ δίδῃ ὁ Κύριος μας τὸ χάρισμα τῆς πνευματικῆς ἐνότητος μὲ τὸν Γέροντά του, δηλαδὴ νὰ τὸν ἔχη ὑψηλὰ στὴν συνείδησί του καὶ βαθειὰ στὴν καρδιά του.

Ἔτσι ἐλπίζω νὰ μὴ παρανοηθῆ καὶ τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἡ θερμὴ ἐπίκλησις πρὸς τὸν Χριστόν μας, γιὰ νὰ μᾶς ἐκπληρώσῃ αὐτὸ τὸ αἶτημα, ἐφ' ὅσον μάλιστα στὸ πρόσωπο τοῦ Γέροντός μας δὲν εὐρήκαμε μόνον τὸν καλὸ Πατέρα, ἀλλὰ καὶ τὴν πολὺ καλὴ μητέρα!...

Εἶδαμε νὰ ἐφαρμόζωνται τὰ τόσο ὠραῖα λόγια τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, ποὺ ἀπνύθουνε σὲ ἕναν μελλοντικὸ Ἠγούμενο:

«Νὰ εἶσαι μιὰ μητέρα γιὰ τοὺς μοναχοὺς παρὰ ἕνας πατέρας.

Κάθε ἡγούμενος πρέπει νὰ εἶναι - καὶ νὰ μένη πάντα - γιὰ τὸ πνευματικὸ του ποίμνιο μιὰ συνετὴ μητέρα.

9. *Εὐεργετινός*, τ. Α', Ὑπόθεσις ΛΘ' (§Α).

Μιὰ μητέρα ποὺ ἀγαπάει, δὲν ζῆ γιὰ τὸν ἑαυτὸν της, ἀλλὰ γιὰ τὰ παιδιὰ της.

Ἀνέχεται τὶς ἀδυναμίες τῶν ἀδυνάτων μὲ ἀγάπη· καθαρίζει τοὺς λερωμένους, τοὺς πλένει ἀπαλά, εἰρηνικά· τοὺς ντύνει μὲ καθαρὰ καὶ καινούργια ροῦχα· τοὺς βάζει ὑποδήματα, τοὺς ζεσταίνει, τοὺς τρέφει, τοὺς παρηγορεῖ καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς περιβάλλῃ μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μὴν ἀκούσῃ ποτὲ ἀπὸ μέρους τοὺς κανένα παράπονο.

Τέτοια παιδιὰ εἶναι ἀφοσιωμένα στὴν μητέρα τους.

Ἔτσι, λοιπόν, κάθε ἡγούμενος πρέπει νὰ ζῆ ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ γιὰ τὸ ποίμνιό του.

Πρέπει νᾶναι ἐπιεικὴς στὶς ἀδυναμίες τους· νὰ ἀνέχεται μὲ ἀγάπη τὶς ἀδυναμίες τους· νὰ σκεπάζῃ τὶς κακίες τῶν ἀμαρτωλῶν μὲ ἐπιθέματα εὐσπλαχνίας· νὰ ἀνασηκῶνῃ μὲ γλυκύτητα αὐτοὺς ποὺ πέφτουν· νὰ καθαρὶζῃ ἥρεμα αὐτοὺς ποὺ λερώθηκαν ἀπὸ κάποια κακία, ἐπιβάλλοντάς τους ἓνα ἐπὶ πλέον ἐπιτίμιο προσευχῆς καὶ νηστείας· νὰ τοὺς ντύνῃ μὲ ἀρετή, μὲ τὴν διδασκαλία καὶ τὸ παράδειγμα· νὰ ἀσχολῆται μαζί τους ἀδιάκοπα καὶ νὰ διαφυλάττῃ τὴν ἐσωτερικὴ τους εἰρήνην, ὥστε νὰ μὴ ἀκούῃ ἐκ μέρους τους, οὔτε φωνή, οὔτε παράπονο.

Τότε λοιπόν, καὶ ἀπὸ μέρους τους, θὰ κάνουν ὅ,τι τοὺς εἶναι δυνατὸν γιὰ νὰ ἐξασφαλίζουν στὸν ἡγούμενό τους τὴν ἡρεμία καὶ τὴν εἰρήνην».¹⁰

* * *

10. Εἰρήνης Γκοραῖνωφ, Ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, ἐκδόσεις «ΤΗΝΟΣ», σελ. 104 - 105.

Σεβασμιώτατε Πνευματικέ μας Πατέρα·

ΑΣ μᾶς ἐπιτρέψετε σήμερα, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ Σας ἑορτῇ, νὰ εὐχνηθοῦμε ὁ Κύριος μας νὰ Σᾶς μακροημερεύη· νὰ Σᾶς δίδῃ πάντοτε τὴν ἀπερίγραπτη εἰρήνη Του· νὰ ἐκπληρώνη κάθε ἅγιο αἴτημά Σας καὶ νὰ Σᾶς ἐνισχύη, ὥστε νὰ φέρετε μὲ ἐπιτυχία σὲ αἴσιο πέρας τὴν βαρεῖα ἀποστολὴ τῆς πνευματικῆς πατρότητος.

Ἄκομῃ εὐχόμεθα, κανεὶς ἀπὸ τὴν πνευματικὴ μας οἰκογένεια νὰ μὴ γίνῃ θηριάλωτος καὶ χαθῆ αἰώνια· ἀλλά, ὅλοι μαζὶ νὰ ἀξιωθοῦμε - διὰ τῶν εὐχῶν Σας - νὰ εἰσέλθουμε στὰ θεῖα δώματα τοῦ ποθητοῦ Παραδείσου καὶ γύρω ἀπὸ τὸν θρόνο τῆς Θείας Μεγαλωσύνης νὰ συμπάλλουμε μὲ τὶς Ἁγίες Ἀσώματες Δυνάμεις ἀδιάλειπτα ὕμνους δοξολογίας καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸν μόνον ἀληθινὸ Θεό, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

3η Ὀκτωβρίου 1980

+ π.Χ. (Θ.Χ.)

«Ἐὰν μὴ στραφῆτε καὶ γέννησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ
εἰσέλθητε εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν»
(Ματθ. ιη' 3)

8. Τὰ πρωτεῖα τῆς ὑπακοῆς

Σεβασμιώτατε Πνευματικέ μας Πατέρα·

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·

Ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ·

Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες·

Μὲ εἰλικρίνεια ἐπικαλοῦμαι αὐτὴν τὴν ἱερὰ στιγμή τις
προσευχές Σας, γὰρ νὰ δυνηθῶ νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν
εἰδικὴ ὑπακοή - ἐντολή, ἡ ὁποία μοῦ ἀνετέθη ἐφέτος.

Εἶναι βαρὺ τὸ καθήκον νὰ προσφωνήσω κατὰ τὴν εὐσημο
αὐτὴν ἡμέρα, ἐκ μέρους ὅλης τῆς Ἀγιοκυπριανιτικῆς μας οἰκο-
γενείας, τὸν Πνευματικὸ μας Πατέρα, γὰρ τὴν ὀνομαστικὴ του
ἐορτή.

Καὶ βεβαίως ὄχι μόνο γι' αὐτό.

Εἰδικὰ ἐφέτος ἔχουμε μία συρροή, μία τριπλὴ σύμπτωσι
ἐορτῶν - ἀναμνήσεων, κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ καὶ πρὸς δόξαν τοῦ
ἽΟνόματός Του:

Πρώτη ἐπέτειος: ἡ ὀνομαστικὴ ἐορτὴ τοῦ Πατέρα μας.

Δευτέρα ἐπέτειος: ἡ δεκαετία τῆς ἀρχιερωσύνης του (1979 -
1989).

Τρίτη ἐπέτειος: ἡ συμπλήρωσις εἴκοσι ἐτῶν (1969 - 1989)
ἀπὸ τότε ποῦ ἡ Ἀδελφότης μας προσεχώρησε στὸ Πάτριον
Ἡμερολόγιο.

* * *

Τριπλή λοιπόν ἡ ἐπέτειος, τριπλή καὶ πολλαπλή ἡ εὐθύνη τοῦ ὁμιλητοῦ, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσε ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀδυναμία του γιὰ νὰ ἀναλάβῃ ἓνα τέτοιο βᾶρος.

Ὅμως ἡ ὑπακοή, ἡ εὐλογημένη ὑπακοή, ἡ θαυματουργή ὑπακοή, ἔχει πάντα τὰ πρωτεῖα.

Εἶναι ὁ καλύτερος γέροντας.

Εἶναι ὁ σοφώτερος συμβουλάτορας.

Ὁ ὑποτασσόμενος παραδίδει τὴν λογική του στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ.

Ἔτσι φεύγει ἀπὸ τὴ μέση τὸ μεγαλύτερο ἐμπόδιο γιὰ νὰ ἐνεργήσῃ ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου.

Καὶ τότε πλημμυρίζει ἡ καρδιὰ τοῦ ὑποτασσομένου ἀπὸ τὴν ἀπελευθερωτικὴ θεία ἐνέργεια.

Στις περιπτώσεις αὐτὲς βιώνεται ὁ Πατερικὸς λόγος, ὅτι ἡ ὑπακοή εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀρετὴ καὶ χωρὶς αὐτὴν οἱ ἄλλες ἀρετὲς εἶναι ἐλλειπείς, ἂν ὄχι ἄχρηστες ἢ μᾶλλον χρήσιμες στὸν διάβολο, γιὰ νὰ ὀδηγήσῃ τὴν ἀνυπότακτῃ ψυχῇ σὲ μονοπάτια πλάνης καὶ καταστροφῆς.

Κάποτε ἓνας Μοναχός, ὄχι ξένος, ἐδῶ τῆς Μονῆς μας, ἐξεμυστηρεῦθη στὴν ἀναξιότητά μου μία ἐμπειρία του πάρα πολὺ διδακτικὴ καὶ ὠφέλιμη.

Ἦταν βραδάκι...

Εἶχε ἀποσυρθῆ στὸ κελλάκι του...

Μέσα στὴν γαλήνη τοῦ μικροῦ μοναχικοῦ ἐνδιαιτήματος ἄρχισε νὰ κάνῃ τὸν κανόνα του...

Τὸ κομβοσχοῖνι στὸ χέρι...

Τὰ χεῖλη του ψιθυρίζουν τὴν εὐχή: «Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ Θεοῦ, ἐλέησόν με»...

Ἡ καρδιά, πεσμένη νοερώς ἐνώπιον τῆς Θείας Μεγαλοσύνης, αἰσθάνεται καὶ ὁμολογεῖ, ὅπως ὁ Τελώνης, τὴν ἁμαρτωλότητα καὶ ἀναξιότητά της...

Ἡ ὥρα παρέρχεται...

Ἡ ψυχὴ ἀνεβαίνει...

Ἡ κατάνυξις ὑγραίνει τοὺς ὀφθαλμούς...

Ἡ ἀγάπη τοῦ Νυμφίου καταθέλγει τὴν ὑπαρξί τοῦ προσευχομένου Μοναχοῦ...

Ξαφνικά, ὡς κεραυνὸς ἐν αἰθρίᾳ, ἀκούγεται ἡ ἐντολὴ τοῦ Ἁγίου Πατέρα:

«Νὰ πάη γρήγορα ὁ Ἄδελφός στὴν τάδε διακονία, διότι εἶναι ἀνάγκη!...»

Ὁ Μοναχὸς αἰφνιδιάζεται...

Εὐρίσκεται μετέωρος...

Πρέπει νὰ προσγειωθῇ.

Ἡ ὑπακοὴ φέρει τὰ πρωτεῖα.

Τὸ εἶπε ὁ Γέροντας; τὸ εἶπε ὁ Θεός!

Ἐεκινάει ὁ Ἄδελφός γιὰ τὴν ὑπακοή...

Ὅμως μία ἐλαφρὰ θλίψις τὸν κυριεύει.

Ἡ λογικὴ διεκδικεῖ τὰ δικαιώματά της...

Οἱ λογισμοὶ προσβάλλουν τὸν Μοναχό, καθὼς βαδίζει γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ λόγου τοῦ Γέροντος:

«Μὰ καλὰ, πῶς λέγουν οἱ Πατέρες, ὅτι ἡ ὑπακοὴ εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ ὅλες τὶς ἀρετές; Νά, ἐγὼ τώρα ἄφησα, Κύριέ μου, τὴν τόσο γλυκεῖα συνομιλία μαζί Σου, ἄφησα τὸν παράδεισο καὶ κατέβηκα στὴν γῆ. Δὲν ἦταν καλύτερα ἐκεῖ, μαζί Σου;»

Καὶ ὁ Χριστός μας, ὁ Ὅποιος εἶναι *«χθὲς καὶ σήμερον ὁ Αὐτός, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»*,¹ δὲν ἄφησε τὸν Ἄδελφὸ στὴν ἀμφιβολία καὶ τὴν θλίψι.

Ἐβεβαίωσε τοὺς λόγους τῶν Ἁγίων Πατέρων, οἱ ὅποιοι ἦσαν καὶ εἶναι οὐσιαστικῶς ἰδικοί Του λόγοι.

Καθὼς σπεύδει ὁ Μοναχὸς γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπακοή, αἰφνιδίως γεμίζει ἡ καρδιά του μὲ χάρι, εἰρήνη, εὐφροσύνη καὶ εὐλογία πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ αὐτὴν ποὺ αἰσθανόταν πρὸ

1. Ἐβρ. ιγ' 8.

ολίγου στο κελλάκι του, ενώ μία φωνή μέσα του έλεγε:

«Βλέπεις, ότι ή ύπακοή είναι ανώτερη και από την προσευχή, διότι σου δίνει πιό πολλά και από την προσευχή;»

* * *

Σεβασμιώτατε Πατέρα μας·

Πατέρες και αδελφοί εν Χριστώ·

Με συγχωρείτε, διότι αρχισα κάπως άτακτα τόν λόγο, αλλά ελπίζω να υπάρχει από μέρους Σας κατανόησης.

Οί κανόνες της ρητορικής ισχύουν μόνο για τούς ρήτορες και όχι για εκείνους που εκτελούν έργο ύπακοής, έχουν επίγνωσι της ανεπαρκείας τους και επομένως επικαλούνται την Χάρι του Θεού και τὰ αφήνουν όλα στο έλεός Του, δι' ευχών πάντοτε του Άγιου Πατρός ήμών.

Ό ονομαστός εκείνος αρχαίος σοφός Θαλής ο Μιλήσιος, κάποτε εύρισκόμενος σε κατάστασι πνευματικής εύφορίας και ένθουσιασμού, έδόξασε ξαφνικά τούς θεούς του.

Οί μαθηταί του εύλόγως άπόρησαν και τόν έρώτησαν, ποιά ήταν ή αιτία της εύγνωμοσύνης του· εκείνος άπάντησε: «Εύχαρίστησα τούς θεούς, διότι γεννήθηκα Έλληνας και όχι βάρβαρος».

Και ένας Μοναχός, βιώνοντας καθημερινώς την τριπλή κλήσι του, για ισόβια εν Χριστώ ύπακοή, άγνότητα και άκτημοσύνη, ζώντας δηλαδή στην πληρότητά του, την αυθεντικότητα του ανθρώπινου ήθους που προσφέρει μόνον ή Άγία Όρθοδοξία μας, όπου τὰ πάντα και εν πάσι Χριστός, εύχαριστεί και δοξάζει τόν Θεό συνεχώς «όλη ψυχή και διανοία και καρδιά τε και χείλεσι» και έργω, διότι έλεήθηκε να είναι Όρθόδοξος Χριστιανός και μάλιστα Όρθόδοξος Μοναχός.

Και από αυτήν την επίσημη θέσι και κατά την ιερά αυτήν στιγμή θά μάς έπιτρέψετε, Σεβασμιώτατε Πνευματικέ μας Πατέρα, να αναπέμψουμε για μυριοστή φορά δόξα και εύχαριστία προς τόν Κύριό μας και Θεό μας, όχι μόνον διότι μάς έλέησε να είμεθα Όρθόδοξοι Μοναχοί, αλλά να εύρισκώμεθα στο

συγκεκριμένο αὐτὸ Μοναστήρι καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἰδική Σας ὑπακοή.

Γνωρίζουμε τὴν μαρτυρικὴ πορεία Σας, ἰδίως κατὰ τὰ εἴκοσι ἔτη ἀπὸ τότε ποὺ ἐνταχθήκαμε στὸ Πάτριον Ἡμερολόγιο καὶ μάλιστα κατὰ τὰ δέκα ἔτη τῆς ἀρχιερωσύνης Σας.

Ἦταν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι μία πορεία ὄντως μαρτυρικῆ.

Ἐνας ἄλλος Γολγοθᾶς.

«Καὶ ὁ ἑωρακῶς μεμαρτύρηκε, καὶ ἀληθινὴ αὐτοῦ ἐστὶν ἡ μαρτυρία».²

Ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ἂν καὶ Γέροντας καὶ Προεστῶς καὶ Ἐπίσκοπος, στὴν οὐσία ἦσασθε ὁ μεγάλος καὶ γενναῖος ὑποτακτικός, ὁ ὁποῖος μᾶς παρεδειγμάτιζε στὸ ἔργο τῆς εὐλογημένης ὑπακοῆς.

Ἔχουμε διαρκῶς ἐνώπιόν μας ἓνα ζωντανὸ ἀρχέτυπο ὑπακοῆς, ποὺ μᾶς διδάσκει τὴν ὑπομονή, τὴν μακροθυμία, τὴν ἐπεικία, τὴν ἀγάπη, τὴν διάκρισι, τὴν καλωσύνη.

Μᾶς διδάσκετε συνεχῶς μὲ τὴν πρᾶξι ἓναν χρυσὸ κανόνα, τὸν ὁποῖο εἶθε νὰ νοιώσουμε βαθειὰ ὅλοι μας καὶ νὰ τὸν ἐφαρμόζουμε σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις, διότι δίνει τὴν ἀρμονία, τὴν ἰσορροπία καὶ τὸ μέτρο στὶς σχέσεις τῶν μελῶν τῆς πνευματικῆς οἰκογενείας μας:

α΄ Στὰ οὐσιώδη πρέπει νὰ ὑπάρχη ἐνότης καὶ ὁμογνωσύνη.

β΄ Στὰ δευτερεύοντα νὰ ἐπιδιώκεται ἡ ἐν Χριστῶ ἐλευθερία καὶ νὰ ἀποφεύγεται ὁ ἄκριτος ζηλωτισμὸς ποὺ ὀδηγεῖ στὸν φανατισμὸ, τὴν ἔντασι καὶ τὴν πόλωσι.

γ΄ Σὲ ὅλα ὁμως, οὐσιώδη καὶ δευτερεύοντα, πρέπει νὰ ὑπάρχη πάντοτε ἡ ἀγάπη, ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω».³

* * *

2. Ἰωάν. ιθ' 35.

3. Α' Κορινθ. ις' 14.

Μέσα σ' αυτήν την ατμόσφαιρα· με αυτές τις ισχυρές πνευματικές βάσεις· με Σās ως πρότυπο - ἀρχέτυπο, πού ἀποτελείται γιὰ μās μία ζώσα Ὁρθόδοξη Κατήχησι, μάθαμε ἓνα μάθημα ὑψηλὸ καὶ θαυμάσιο, τὸ ὁποῖο προσωπικῶς δὲν θὰ τὸ ὑποψιαζόμενοι ποτέ· δὲν θὰ τὸ κατανοοῦσα καὶ βεβαίως δὲν θὰ τὸ ἐφήρμοζα, ἂν δὲν εὕρισκόμουν ἑλεῶ Θεοῦ ὑπὸ τὴν ὑπακοήν Σας.

Ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ μάθημα;

Νὰ ἀποδίδουμε τιμὴ πρὸς πάντας καὶ ἀσυγκρίτως περισσότερο πρὸς τὸν Πνευματικὸν Πατέρα, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς ἐν Χριστῷ ἀγαθότητος καὶ τῆς ἀπολαύσεως τοῦ Θεοῦ ἐλέους.

Εἶναι Γραφικὸ καὶ Πατερικὸ τὸ εὐλογημένο αὐτὸ μάθημα, καὶ ἅς εἴσθε εὐλογημένος, Σεβασμιώτατε Πατέρα μας, καὶ τρὶς εὐλογημένος ἀπὸ τὸν Κύριό μας καὶ τὴν Παναγία Μητέρα μας, διότι μās τὸ διδάσκεται συνεχῶς σὲ ὅλους τοὺς τόνους μαζί με τὸν Ὅσιο Ἐφραίμ τὸν Σύρο:

Πρῶτο σκαλοπάτι:

«Τίμα πάντας διὰ τὸν Κύριον, τιμὴν μὴ ἀπαιτῶν, καὶ παρὰ Κυρίου εὐρήσεις Χάριν· γέγραπται: “ὅς οὐκ αἰσχύνεται πρόσωπα δικαίων, οὐκ ἀγαθός”».⁴

Δηλαδή: Ὅλους νὰ τοὺς τιμᾶς γιὰ χάρι τοῦ Κυρίου, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆς τιμὴ, καὶ θὰ εὕρης χάρι ἀπὸ τὸν Κύριο, διότι λέγει ἡ Γραφή, ὅτι ἐκεῖνος πού δὲν σέβεται καὶ δὲν εὐλαβεῖται τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι ἀγαθὸς καὶ ἐνάρετος.

Δεύτερο σκαλοπάτι:

«Εἶναι γεγραμμῦνον... ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ τίμα τὸν Πατέρα σου, διὰ νὰ ἐπέλθῃ εἰς σὲ εὐλογία καὶ χάρις παρ' αὐτοῦ... Μοναχέ, ἀντὶ τῶν κατὰ

4. *Εὐργετινός*, τ. Β', Ὑπόθεσις ΚΓ' (§ΣΤ).

σάρκα γονέων, ἔχεις τοὺς κατὰ πνεῦμα γεννήσαντάς σε ἐν Κυρίῳ, τοὺς ὀδηγοῦντας σε πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν».⁵

Δηλαδή: ἡ ἀποδιδομένη μὲ κάθε τρόπο τιμὴ πρὸς τὸν Πνευματικὸ Πατέρα καὶ ὀδηγὸ μας ἐφελκύνει ἐπάνω μας τὴν θεία εὐλογία καὶ Χάρι.

* * *

Αὕτη ἡ ἀπόδοσις τιμῆς πρὸς πάντας καὶ ἐξαιρετικῶς πρὸς τὸν Πνευματικὸ Πατέρα, κάνει τὸν Μοναχὸ ἀγαθώτατο, πραότατο, ἀνεξίκακο. Καὶ βλέπει κανεὶς Μοναχοὺς περασμένης ἡλικίας, μορφωμένους, εὐγενεῖς καὶ νομίζει, ὅτι ἔχει μπροστά του μικρὰ ἄκακα παιδάκια.

Διότι ἔμαθαν καὶ ἐφήρμωσαν τὸ ὑψηλὸ καὶ θαυμάσιο μάθημα ποὺ προαναφέραμε.

Ἐντυπωσιασμένος βαθύτατα ὁ Ὅσιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, ἔγραφε γιὰ τοὺς ἐναρέτους Μοναχοὺς τοῦ περιφήμου ἐκείνου Κοινοβίου ποὺ εἶχε ἐπισκεφθῆ:

«Ἀντίκρυζε δὲ κανεὶς σ' αὐτοὺς ἓνα θέαμα ἐκπληκτικὸ καὶ ἀγγελοπρεπῆς: ὀλόλευκοὶ ἡλικιωμένοι Μοναχοί, σεβάσμιοι καὶ ἱεροπρεπεῖς, νὰ τρέχουν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἀσκώντας τὴν ὑπακοὴν καὶ ἔχοντας ὡς μεγαλύτερό τους καύχημα τὴν ταπεινώσί τους. Εἶδα ἐκεῖ ἄνδρας ποὺ εἶχαν πενήντα περίπου χρόνια στὴν ὑπακοή, καὶ τοὺς ἰκέτευα νὰ μοῦ εἰποῦν ποῖα πνευματικὴ παρηγορία ἀπέκτησαν ὕστερα ἀπο τόσο κόπο... Εἶδα καὶ ἄλλους ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀειμνήστους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὀλόλευκοὶ ὑπὸ τὸ γῆρας καὶ ἀγγελοειδεῖς. Εἶχαν φθάσει σὲ βαθύτατη ἀκακία καὶ ἀπλότητα· ἀπλότητα

5. *Εὐργετινός*, τ. Α', Ὑπόθεσις ΛΘ' (§ΣΤ).

“σεσοφισμένη”, κατωρθωμένη με την αγαθή τους προαίρεσι και την βοήθεια του Θεού, όχι αλογίκευτη και ασύνετη σαν εκείνη ώρισμένων κοσμικῶν γερόντων, πού τοὺς ὀνομάζουν φλύαρους και “ξεκουτιασμῦνους”.

Και ἄλλοῦ γράφει ὁ ἴδιος ὁ Ὅσιος:

*«Συνήντησα ὑποτακτικούς, οἱ ὁποῖοι με τὴν εὐχὴ και σκέπη τοῦ Γέροντός των ἔγιναν εὐκατάνυκτοι, γλυκομίλητοι, ἐγκρατεῖς, με ἀγωνιστικὸ ζῆλο, ἀπολέμητοι ἀπὸ τὰ πάθη, με πνευματικὴ θερμότητα...».*⁶

* * *

Σεβασμιώτατε Πατέρα μας·

Πατέρες και ἀδελφοὶ ἐν Χριστῶ·

Αὐτοῦ τοῦ εὐλογημένου ἡθους, πού προσφέρει ὁ θεόσδοτος Ὁρθόδοξος Μοναχισμός·

αὐτοῦ τοῦ ἡθους πού δὲν τὸ κατανοεῖ, ἀλλὰ χλευάζει και ἀπορρίπτει ὁ κόσμος·

αὐτοῦ τοῦ ἡθους, πού μᾶς κάνει παιδιά για χάρι και με τὴν χάρι τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος εἶπε: *«ἐὰν μὴ στραφῆτε και γένησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»*.⁷

αὐτοῦ τοῦ σωτηριώδους ἡθους τὴν ἀξία και τὸ μεγαλεῖο θὰ θέλαμε, ζητώντας συγγνώμην πού παρατείνουμε λίγο πιὸ πολὺ τὸν λόγο, θὰ θέλαμε νὰ Σᾶς παρουσιάσουμε πιὸ ἔντονα με δύο εἰκόνες, με δύο γεγονότα ἀληθινὰ και ἀναμφισβήτητα.

Τὰ θέτουμε ἐνώπιόν Σας και ὁ καθένας ἄς ἐξαγάγη ὁ μόνος του τὰ ἀνάλογα συμπεράσματα.

6. Κλίμαξ, Λόγ. Δ § 18, 19, 52.

7. Ματθ. ιβ 3.

α. Πρώτη εικόνα σύγχρονη ἐφετινή:

Ελληνας δημοσιογράφος βρέθηκε πριν ἀπὸ καιρὸ στὴν Νέα Ὑόρκη.

Σὲ κάποια γωνιὰ τοῦ ὑπόγειου σταθμοῦ τοῦ «μετρό» μιὰ κοπέλλα ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ τοῦ ζητεῖ ἐλεημοσύνη.

Τῆς δίνει κάτι...

Ἐκείνη τοῦ λέει εἰλικρινὰ καὶ αὐθόρμητα:

«Σ' εὐχαριστῶ ποὺ γύρισες νὰ με κοιτάξεις. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ με βοηθᾷς νὰ ἐπιβίωσω μιὰ ἡμέρα ἀκόμα. Ἔστω καὶ σ' αὐτὸ τὸ χάλι...».

Ὁ δημοσιογράφος ἔμεινε ἄφωνος ἀπὸ τὴν εὐγένειά της.

Πιάνοντας συζήτησι, ἔμαθε ὅτι τὸ κορίτσι ἦταν ἀπόφοιτος κολλεγίου καὶ... ναρκωμανής!

Θέαμα συγκλονιστικό: ἓνας νέος ταλαντούχος ἄνθρωπος ἔχει ὡς μοναδικὸ στόχο του ὄχι τὴν δημιουργικὴ ζωὴ, ὄχι τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν θέωσι, ἀλλὰ τὴν ἐπιβίωσι μέσα στὴν κόλασι τῶν ναρκωτικῶν· τὴν ἐπιβίωσι «μια ἡμέρα ἀκόμη, ἔστω καὶ σ' αὐτὸ τὸ χάλι»!

Ἄλλὰ καὶ λόγια ἐπίσης συγκλονιστικά: «Σ' εὐχαριστῶ ποὺ γύρισες νὰ με κοιτάξεις»!

Ἦταν ἐπαίτις πιὸ πολὺ ἢ δύστυχη κοπέλλα, ἦταν ἐπαίτις ἐνὸς βλέμματος ἀγάπης καὶ ἀνθρωπιᾶς.

Ἄς μεταφερθοῦμε τώρα ἀπὸ τὴν εἰκόνα αὐτή, τὴν τραγικὴ εἰκόνα ποὺ ἀναδίδει ὁσμὴ θανάτου καὶ ἀπελπισίας, στὴν δευτέρα εἰκόνα πριν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια.

β. Δευτέρα εικόνα:

Αφορᾷ τον Γέροντα Ἐλισσαῖο, μιὰ μορφή ἀπὸ τὶς πιὸ εὐλογημένες ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὴν περίφημη Ρωσικὴ Μονὴ τῆς Ὀπτινα.

Γεμᾶτος εἰρήνη, ἀθωότητα καὶ ἀπλότητα, ταπεινὸς καὶ πλήρης Θείας Χάριτος.

Πενήντα δύο ὀλόκληρα χρόνια ὁ Γέροντας Ἐλισσαῖος ἔκανε

ὑποτακτικὸς στήν Ὅπτινα καὶ ἡ ταπεινώσις του ἔμεινε παροιμιώδης.

Τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του τὰ πέρασε στὸ δάσος, ἄλλοτε σ' ἓνα δικό του μικρὸ κελλί καὶ ἄλλοτε στὸ φυλάκιο, γιατί ἔκανε χρέη δασοφύλακος.

Ἀπομονωμένος μέσα στὸ ἤσυχο δάσος καὶ βυθισμένος στήν προσευχή, ἐξαυλώθηκε. Τόσο παιδικὴ καὶ ἀγγελικὴ χάρι εἶχε πάνω του, ὥστε καὶ τὰ ζῶα τοῦ δάσους τὸν ἀγαποῦσαν.

Σκηνὲς ἀπὸ τὴν ἐρημικὴ ζωὴ του θὰ ἀποτελοῦσαν τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ θέματα ἐνὸς ζωγράφου.

Τὸν χειμῶνα - τί ἀνεπανάληπτη σκηνή! - ἔβγαινε ἔξω ἀπὸ τὸ κελλί του, ἔρριχνε στὸ κεφάλι του, στοὺς ὠμούς του, στὰ γένεια του καὶ στὰ χέρια του κανναβούρι καὶ ἔδινε τὸ σύνθημα:

- Πτίσκι, πτίσκι, πτίσκι! (Πουλάκια, πουλάκια, πουλάκια!).

Καὶ ἀμέσως ἀκούγονταν ἀναρίθμητα φτερουγίσματα καὶ σφυρίγματα χαρᾶς. Τὸ κεφάλι του, τὸ πρόσωπό του, τὰ χέρια του γέμιζαν πουλιά. Ὁ χαριτωμένος ἐρημίτης, οἱ φτερωτοὶ φίλοι του ποὺ τσιμποῦσαν μὲ λαιμαργία τοὺς σπόρους, τὸ χιόνι ποὺ ἔπεφτε, τὰ λευκοντυμένα δένδρα... ὅλα μαζὶ θύμιζαν εἰκόνες τοῦ Παραδείσου. Σκηνὴ ἐδεμικὴ!

Πολλοὶ ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς ποὺ ἔτυχε νὰ ἀπολαύσουν αὐτὸ τὸ θέαμα νόμιζαν πῶς ἀντίκρυζαν θεϊκὴ ὄπτασια.

Στὰ ἑβδομηνταπέντε του χρόνια ἀρρώστησε βαρειά, προσεβλήθη ἀπὸ παράλυσι, καὶ μετεφέρθη στὸ νοσοκομεῖο τῆς Μονῆς.

Λίγο πρὶν κοιμηθῆ τὸν ἐπισκέφτηκε κάποιος Μοναχός.

- Κάνε ὑπομονὴ πάτερ Ἐλισσαίε, τοῦ εἶπε, καὶ ὁ Κύριος θὰ σοῦ χαρίσῃ τὴν αἰωνία παρηγορία.

- Δόξα τῷ Θεῷ, ἀπήντησε ἐκεῖνος. Μήπως σ' αὐτὴ τὴν ζωὴ δὲν μὲ παρηγοροῦσε; Μὲ ἀξίωσε νὰ τὸν ἀγαπῶ, νὰ τὸν ὑμῶ καὶ νὰ τὸν δοξάζω. Καὶ ἐδῶ μὲ τὸν Θεόν, καὶ ἐκεῖ μὲ τὸν Θεόν. Παντοῦ καλὰ εἶναι. «Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Γνώτε ἔθνη καὶ ἠττάσθε, ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός».

Αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ π. Ἐλισσαῖος. Ἐξ ἔχῃ δόξα ἡ ἀγία Ὁρθοδοξία μας ποὺ κρύβει στοὺς κόλπους της τέτοιες ἀγγελόμορφες ὑπάρξεις. Ἐξ δώσουμε καὶ ἐμεῖς τὴν καρδιά μας σ' Αὐτήν, ἄς τρυγήσουμε τοὺς οὐρανίους θησαυροὺς Της, καὶ τότε ἡ ζωὴ μας θὰ μεταβληθῆ σ' ἓνα δοξολογικὸ ἄσμα, ὅπως τοῦ π. Ἐλισσαίου⁸.

* * *

Σεβασμώτατε Πνευματικέ μας Πατέρα·

Εἶναι ἡ δεκάτη τετάρτη χρονιά ποὺ διοργανώνουμε μία τέτοια ἐκδήλωσι πρὸς τιμὴν Σας μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ὀνομαστικῆς ἐορτῆς Σας καὶ πάντοτε ὑπενθυμίζαμε καὶ τονίζαμε καὶ πάλι ἀπόψε ὑπογραμμίζουμε τὴν Γραφικὴ καὶ Πατερικὴ διδασκαλία:

*«Ὁ δοξάζων τὸν πατέρα αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου αὐτοῦ θέλει εὕρει χάριν».*⁹

Στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή τῆς ζωῆς μας, τὴν ὥρα τοῦ θανάτου, μᾶς εἶναι ἀναγκαῖα ἡ Θεῖα Χάρις καὶ θὰ τὴν εὕρωμε ὅπωςδήποτε, ὅταν μὲ τὴν καρδιά μας, μὲ τὰ χεῖλη μας καὶ μὲ τὰ ἔργα μας ἀποδίδουμε τιμὴ καὶ εὐλάβεια στὸν ἄνθρωπο ποὺ μᾶς ἀναγέννησε πνευματικά, στὸν Πατέρα καὶ Ποιμένα μας· καὶ ὅταν εἴμεθα ἀρρήκτως δεμένοι μαζί του ἐν Χριστῷ διὰ μέσου τοῦ μυστηρίου τῆς εὐλογημένης ὑπακοῆς.

Αὐτὸς εἶναι ὁ διακαὴς πόθος μας: νὰ μὴ χωρισθοῦμε οὔτε σ' αὐτὴ, οὔτε στὴν ἄλλη ζωὴ. Καὶ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ Κύριός μας καὶ ὁ Θεός μας ἐπευλογεῖ αὐτὴν τὴν εὐλαβῆ ἐπιθυμία μας, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν ἐξῆς πολὺ συγκινητικὴ ἱστορία, μὲ τὴν ὁποία καὶ θὰ κατακλείσουμε τὴν πτωχικὴ μας ὁμιλία, διότι ἤδη ξεπεράσαμε ἀκουσίως τὰ ἐπιβαλλόμενα ὅρια τοῦ προγράμματός μας.

8. Ἀρχιμ. Τιμοθέου, *Ὁ Στάρετς Ἀμβρόσιος τῆς Ὀπτινα*, σελ. 136-138, Ἐκδόσεις Ἱ.Μονῆς Παρακλήτου, Ὁρωπὸς Ἀττικῆς 1978.

9. *Εὐεργετινός*, τ. Α', Ὑπόθεσις ΛΘ' (§ΣΤ).

Τὸν καιρὸ πού ἦταν Ἡγούμενος στὴν Μονὴ τοῦ Σινᾶ ὁ Ὅσιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, δύο ἀδελφία ἀπὸ τὴν Κωσταντινούπολι, δίδυμοι, μέλη τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, ἐγκατέλειψαν τὰ ἐγκόσμια καὶ ἦλθαν στὸ Σινᾶ, ὅπου ὑπετάχθησαν δύο χρόνια καὶ μετὰ ἔφυγαν καὶ ἠσύχασαν σ' ἓνα δυσκολοδιάβατο τόπο ἕξι μίλια μακρῶς, πού λεγόταν Τουρβᾶς.

Ἐκεῖ ἀσκήτεψε ἓνας μέγας καὶ θαυμάσιος Γέρων μὲ τὸν ὑποτακτικό του.

Οἱ δύο ἀδελφοί, ἀφοῦ ἔμειναν κι ἐδῶ κάποιον χρονικὸ διάστημα, ἀπέθαναν.

Ὁ μέγας Γέρων μαζί μὲ τὸν μαθητὴ του πῆραν τὰ λείψανά τους καὶ τὰ ἔθαψαν σὲ κάποια σπηλιά.

Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἀπέθανε καὶ ὁ θαυμάσιος Γέρων.

Ὁ μαθητὴς του, δῆθεν γιὰ νὰ τὸν τιμήσῃ, πῆγε καὶ τοποθέτησε τὸ λείψανό του ἀνάμεσα στὰ δύο λείψανα τῶν πρώην φρουρῶν τοῦ αὐτοκράτορα.

Τὴν τρίτη ἡμέρα, ὅταν ἦλθε νὰ θυσιάσῃ τὸ λείψανο τοῦ ἀγίου Γέροντος, διαπίστωσε ὅτι τὸ ἔβγαλαν ἀπὸ ἀνάμεσά τους οἱ δύο αὐτοκρατορικοὶ φρουροὶ καὶ γι' αὐτὸ λυπήθηκε πολὺ.

Πάλι ἀφοῦ τὸ σήκωσε τὸ τοποθέτησε ἀνάμεσά τους.

Καὶ ἀφοῦ ξαναγύρισε, τὸ βρῆκε πάλι βγαλμένο ἀπὸ ἀνάμεσά τους.

Αὐτὸ ἔγινε τρεῖς φορές.

Τότε λοιπόν, κάθισε θρηνώντας ὁ μαθητὴς καὶ σκεφτόταν:

«Μήπως ἄρα γε ὁ Γέρων εἶχε κάποια αἵρεσι ἢ ἀμαρτία μέσα στὴν ψυχὴ του, ἀφοῦ οἱ δύο αὐτοὶ ἀρχάριοι, νά, τρεῖς φορές τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ ἀνάμεσά τους;»

Ἐνῶ αὐτὰ σκεφτόταν κλαίγοντας, ἐκείνη τὴν νύχτα τοῦ παρουσιάστηκαν οἱ δύο αὐτοκρατορικοὶ φρουροὶ λέγοντάς του:

«Πίστεψέ μας ἄνθρωπε, ὁ Γέροντάς σου οὔτε αἰρετικὸς ἦταν οὔτε εἶχε καμμιά παρόμοια κατηγορία, ἀλλὰ εἶναι τέλειος δοῦλος τοῦ Χριστοῦ. Ἐσὺ ὅμως, πῶς δὲν ἀντελήφθηκες, ὅτι

ἀφοῦ ἐμεῖς μαζί γεννηθήκαμε, ἀφοῦ μαζί στρατευθήκαμε στὸν ἐπίγειο βασιλέα καὶ ἀφοῦ μαζί γίναμε Μοναχοὶ καὶ μαζί ταφήκαμε καὶ μαζί παρουσιαζόμεθα στὸν Χριστό, μᾶς χωρίσες καὶ ἔβαλες ἄλλον ἀνάμεσά μας;».¹⁰

Ἐφοῦ αὐτὰ γνώρισε κι ἄκουσε καὶ πληροφορήθηκε ὁ ἀδελφός, δόξασε τὸν Θεόν.

* * *

Σεβασμιώτατε Πνευματικέ μας Πατέρα·

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μὲ συγχωρέσετε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ ἅγιοι Πατέρες καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, διότι Σᾶς καθυστέρησα, τελειώνω μὲ τὶς ἐγκάρδιες εὐχὲς ὅλων μας, Κληρικῶν, Μοναχῶν καὶ λαϊκῶν Ἀγιοκυπριανιτῶν, νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ εὐχὴ ποὺ τόσο συχνὰ ἐπαναλαμβάνουν τὰ χεῖλη Σας σὲ κάθε εὐκαιρία:

Ὁ Κύριός μας καὶ Θεός μας, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, τῶν Ἁγίων τῆς Μονῆς μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, νὰ μὴν ἐπιτρέψη νὰ χωρισθοῦμε ποτέ: οὔτε ἐδῶ στὴν γῆ, οὔτε στὸν οὐρανό, στὴν αἰώνια Πατρίδα, ὃ γένοιτο πρὸς δόξαν Θεοῦ Πατρός, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Ἰουλιὸς 1989

+ π. Κ.

10. Δημητρίου Γ. Τσάμπη, *Τὸ Γεροντικὸν τοῦ Σινᾶ*, σελ. 78 - 79 (§ΚΖ'), Θεσσαλονίκη 1988.

